

अकृत्रिमं अजन्यं अतएवाऽसंहार्यं प्राक्तंतत्त्वभावसिद्धं निरुपस्कृतंगुणधानमलापकर्षणात्मकसंस्कारहीनं अध्यात्मं आत्मनि देहे सुकृतं ब्रह्मतस्मात्तत्सुकृतमुच्यते इति श्रुतिप्रसिद्धं प्राप्तः सुखमव्ययमश्रुते यद्वा
अध्यात्मं ग्रन्थः प्राप्ताः सोऽपि ध्यानदिक्रमेणाध्ययंसुखमश्रुते यथेऽपि उपनिषद्रूपे नित्यत्वादकृत्रिमत्वमसंहार्यत्वं च प्राक्तंतत्त्वार्थमया वास्वरसतोऽर्थप्रत्यायकं निरुपस्कृतं द्वैतिना भिवहठाना कष्टार्थ एतेन परो
क्षज्ञानस्यापि पुण्यवद्विदेहतु तयाक्रममुक्त्यर्थत्वमुक्तं तथा च स्मृतिः दिने दिने तु वेदांतश्रवणाद्वक्तिसंयुतात् गुरुशुश्रूषभालब्धात्कच्छ्राशीतिफलं लभेदिति ॥ १६ ॥ न केवलं शास्त्रीयज्ञानमात्रान्मुक्तिः किंतु सा
धर्मांतरापेक्षाप्यस्तीत्याह निष्प्रचारमिति अन्यथा मनोनिरोधाभावे न शक्या प्राप्तुमितिशेषः ॥ १७ ॥ येन ब्रह्मणा ॥ १८ ॥ संगुप्तानि प्रमादात् सम्यक् रक्षिता निद्वाराणि इंद्रियाणि अपि धाय निरुध्य विचितय
विशेषाः स्थूलपृथिव्यादय एकादशेन्द्रियाणि च अविशेषः पंचतन्मात्राणि
अवेति वर्धते ॥ २० ॥ अन्वेति वर्धते ॥ १९ ॥ अध्यायम् ॥ १९ ॥

अथ चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥ अन्वितवधत् ॥ २० ॥ आविशेषाणिभूतानि
अकृत्रिममसंहार्यप्राकृतंनिरुपस्कृतं ॥ अध्यात्मसुकृतंप्राप्तःसुखमव्ययमश्नुते ॥ १६ ॥ निष्प्रचारंमनःकृत्वाप्रतिष्ठाप्यचसर्वशः ॥ यामयंलभतेतुष्टिसानश
क्यात्मनोन्यथा ॥ १७ ॥ येनतृप्यत्यभुंजानोयेनतृप्यत्यवित्तवान् ॥ येनास्त्रेहोबलंयत्तेयस्तंवेदसवेदवित् ॥ १८ ॥ संगुप्तान्यात्मनोद्वाराण्यपिधायिविचिंतयन् ॥ यो
त्यास्तेब्राह्मणःशिष्टःसआत्मरतिरुच्यते ॥ १९ ॥ समाहितंपरेतत्त्वेक्षीणकाममवस्थितं ॥ सर्वतःसुखमन्वेतिवपुश्चांद्रमसंयथा ॥ २० ॥ अविशेषाणिभूतानि
गुणांश्चजहतोमुनेः ॥ सुखेनापोह्यतेदुःखंभास्करेणतमोयथा ॥ २१ ॥ तमतिक्रान्तकर्मणमतिक्रान्तगुणक्षयं ॥ ब्राह्मणंविषयांश्छलंजरामृत्युर्नविंदतः ॥
॥ २२ ॥ सयदासर्वतोमुक्तःसमःपर्यवतिष्ठते ॥ इंद्रियाणींद्रियार्थांश्चशरीरस्थोतिवर्तते ॥ २३ ॥ कारणंपरमंप्राप्यअतिक्रान्तस्यकार्यतां ॥ पुनरावर्तनंनास्ति सं
॥ २४ ॥

व्यासउवाच
द्वंद्वानिमोक्षजिज्ञासुरर्थधर्मानुष्ठितः॥ वक्त्रगुणवताशिष्यःश्राव्यःपूर्वमिदंमहत् ॥१॥

व्यासउवाच ॥ दृष्ट्वा न माक्षिजज्ञः ॥ सुरयथमावतु ॥ १ ॥
बुद्धिश्च लिंगमात्रं महत्तत्त्वं ॥ अलिङ्गप्रधानं ॥ तत्र पूर्वपूर्वत्यागेन उत्तरमुत्तरं प्रतिपद्यमानो योगी गुणानपित्यजति ॥ तत्राविशेषाणि भूतानीति पंचतन्मात्राणि गुणा इति महदव्यक्तं च जहतो मुनेः त्यजतामुनिनाडुः खं स
साराख्यं अपोह्यते ॥ स विशेषाणीति पाठे भूतशब्देन पंचतन्मात्राण्येव स्वकार्यस्थूलभूतसहितानीत्यर्थः ॥ २ ॥ अतिक्रान्तं बाधितं गुणक्षयं गौर्ध्रयेन तं विषये रश्मिः ॥ २२ ॥ मुक्तो विरक्तः समः रागद्वेषशू
न्यः पर्यवतिष्ठते स्थिरो भवति ॥ शरीरस्थो जीबनेव सर्वार्थानति क्रम्यवर्तते ॥ २३ ॥ परमं कारणं निर्गुणं ब्रह्म कार्यतां अव्यक्तां ॥ २४ ॥ इति शांतिपर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि ॥ भा० एकपंचाशदधिकद्विंशतत
मोऽध्यायः ॥ २५१ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ विस्तरेणोक्तमध्यात्मं मुखसंयहार्थं संक्षिपति ॥ द्वंद्वानीत्यादिनाध्यायेन द्वंद्वानि मानापमानादीनि अर्थधर्मौचाधिष्ठितोपि पु

रूपो यदि मोक्षार्थी स्यात्तर्हि स इदं महदध्यात्मं श्राव्यः ॥ १ ॥